

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

LXXXIX. Decreta super pluribus Disciplinæ pro Incolis Regni Serviæ, &
finitimarum Regionum. 2. Februarii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

Dat. die 24.
Jan. 1744.

quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 24. Januarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Cardinalis Passioneus.

Similia Indulta eodem serè exemplo expedita fuerunt pro aliis aliorum Principum, & Rerumpublicarum Ditionibus.

LXXXIX.

Decreta super pluribus Disciplinæ Capitibus, pro Incolis Regni Servie, & finitimarum Regionum.

Venerabilibus Fratribus, Dilectis Filiis, Archiepiscopis, Episcopis, Parochis, & Universo Clero, & Populo Regni Servie, aliarumque finitimarum Regionum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Sollicitudo Pontificis pro Fidei, ac Disciplinæ integritate, in Servia, & propinquis locis non nihil colapsa.

INTER omnigenas calamitates, quibus Ecclesiæ Filii sub Infidelium dominatione degentes undique opprimuntur, quibusque omnibus paterna charitate compatimur; non alia magis animum nostrum sollicitant, atque urgent, quam quæ sunt ejus generis, unde animabus Christi Sanguine redemptis perditionis occasionem oriri, & Catholica Fidei, disciplinæque integritati detrimentum inferri posse veremur. Ex quibus cum illæ, quas in Servia Regno sub durissimo Turcarum jugo jamdiu sustinetis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, multis ex partibus alias ad aures nostras pervenerint; tum verò novissimè, per Venerabilem Fratrem Joannem Baptistam, electum a Nobis, & constitutum Archiepiscopum Scopiæ, distinctius expressæ, ac penè ob oculos nostros expositæ, incredibili Nos dolore affecerunt. Licet enim inter gravissimas vexationes, & persecutiones ab infidelium crudelitate, & schismaticorum odio illatas, assiduam Pastorum istius Regni vigilantiam, ac sollicitudinem in proprios greges, firmamque Populorum in Fide, ac pietate constantiam commendare; immò & admirari debuerimus; plures tamen dolendi causas Nobis attulerunt, tum nunnulorum ex illis infraacta, & fluctans, vel etiam arbitraria, in maximi momenti rebus, agendi ratio; tum invecsta inter plerosque Fideles, ex alienigenarum confortio, morum, ac disciplina corruptela; præsertim verò turpis Christiana professionis occultatio, ad infidelitatem accedens, qua plures in istis regionibus uti, temporalium damnorum timore, perhibentur.

Commendatur observantia Decretorum Concilii Albani.

§. 1. Debuerant quidem pleraque ex iis, quæ contra Fidei, & morum puritatem inter istarum Ecclesiarum Fideles irrepsisse dicuntur, vel anteverti, vel introducta corrigi, atque emendari, per satis notas Pontifici, & Canonici Juris sanctiones, & per Apostolicæ Sedis Decreta per organum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum sæpius emanata; potissimum verò per ea, quæ statuta fuerunt in Albano Concilio, quod sub sel. rec. Prædecessore nostro Clemente XI., ab istius Regni Primare, pro universo Clero, & Populo Albanie, & Servie, indictum, & celebratum fuit. Ideoque prædictas omnes juris Ecclesiastici, & Sedis Apostolicæ leges Vobis omnibus in memoriam revocantes, earumque studium, & observantiam impensè commendantes; prædictum

Concilium Albanum vestris præcipuè rebus, ac temporibus accommodatum & opportunum, omnino teneri, ac per omnia observari præcipimus; volentes, ut omnes istius Regni Archiepiscopi, Episcopi, Parochi, & Missionarii, & reliqui Animarum curam habentes, aliquod illius exemplar apud se habeant, atque ad illius normam suos; & Populorum mores exigere studeant, & conformare.

§. 2. Attamen, ut graviore abusus ad Fidei, morum, ac rituum integritatem pertinentes, quæ ex istis Regionibus ad nostram notitiam in specie pervenerunt, penitus tollantur, ac perpetuò eliminentur; postquam eisdem accuratè, ac diligenter per nosmetipsos perpendimus, examinavimus; Ea, quæ sequuntur, Decreta, non sine Venerabilium Fratrum nostrorum consilio, perferre, ac vobis denunciare statuimus; quorum dispositiones a vobis omnibus, ad quos attinet, utpotè utiles, ac necessarias, libenter amplectendas esse in Domino confidimus; & nihilominus auctoritate Apostolica exactissimè impleri, & custodiri mandamus.

§. 3. Ordientes itaque a negociis Fidei, sine qua impossibile est placere Deo; omnibus & singulis istius Regni Fidelibus, qui Ecclesiæ Catholica communionem retinere cupiunt, districte præcipimus, atque jubemus, ut caveant, ne ad occultandam, quum licitum & necesse est aliquando, Christiana Religionis professionem, aliqua faciant, aut admittant contra Evangelicæ Præcepta; & Instituta; præsertim verò, quæ protestationem includunt Mahumeticæ sectæ; Ideoque si Circumcisionem susceperint; sciant, quod Christus ipsis, Apostolo attestante, nihil proderit. Nomina Turcica, quorum nec memores esse debent per labia sua, assumere: Abominanda Infidelium Tempia, quæ Moschæas vocant, frequentare: Ecclesiasticorum Jejuniorum dies Carnium esu profanare, & hæc eò fine, ut Mahumetani credantur, proflus devitent. Hæc enim omnia, etsi Fides Christi in corde teneatur, fieri nequeunt, sine Mahumetis errorum simulatione, sinceritati Christiana contraria, quæ mendacium in re gravissima continet, & virtutalem Fidei negationem, maxima cum Dei injuria, proximique scandalo, includit.

§. 4. Multò verò magis, quum a publica Potestate interrogantur, illicitum sibi esse sciant Mahumeticæ sectæ se addictos profiteri; sed illud noverint esse tempus, quo eos oportet, firmes scutum Fidei, non solum corde credere ad justitiam, sed etiam ore Christum confiteri ad salutem; alioquin si eum coram hominibus negare ausi fuerint, & ipse negabit eos coram Patre suo.

§. 5. Impius pariter, & illicitus est illorum Servie Christianorum abusus, qui; ex hac vita migraturi, cadavera sua Turcarum sepulturis mandari, cum istorum assistentia, & Mahumeticis adhibitis ritibus, permittunt, aut jubent. Etenim si Christum in vita erubescere minimè debent; quanto minus quum ejusdem tremendo judicio sistendi sunt; ne & ipse eorumdem coram Æterno suo Patre erubescat.

§. 6. Munus itaque Episcoporum, Parochorum, & Missionariorum erit, seriò Christianos illos, qui supradicta, cum ingenti Fidei injuria, nefariè præsumunt, docere & admonere; quod frustra sibi de Christiana Legis custodia, & zelo, deque Filiorum in eadem educatione blandiantur; quoniam vel in uno istorum deficientes, facti sunt omnium rei. Itaque ipsis aperte denuntiant, quod quisquis metu cuiuslibet potestatis, vel temporalium amittendorum formidine, Fidem suam prodit, iram Dei super se provocat; seque, nisi resipiscat, ab omni salutis spe extraneum reddit; quoniam magis timet hominem, quam Deum, & momentanea retinere,

Relati abusus in specie corrigendi per infra-scripta Decreta.

Non licere Fidei Professionem ita occultare, ut Mahumeticus simuletur.

Præsertim in judicio.

Et in morte.

Simulatores a Sacramentis arcendi, & a suffragiis excludendi.

Item Mulieres absque Christianae Religionis exercitio viuentes in Turcarum contubernio.

Hartum Filii quando baptizari possint, nec ne.

Si baptizentur, eorum educationi consulendū.

Matrimonia juxta Decretum Concilii Trid. celebranda, abrogatis clandestinis aut coram iudice contractis.

Non licere Matrimonium per Procuratores renovare Turcico ritu, nisi sit mere civilis.

Proclamationes feruandae, ni-

quam aeterna acquirere mavult. Si qui autem obstinati in huiusmodi via impiorum pergere velint, incapaces erunt Sacramentorum in vita, & si impenitentes decesserint, suffragiorum post mortem; ad quae nullus Ecclesiae Minister illos admittere praesumat; alioquin a proprio Episcopo Canonice poenis, ad praescriptum etiam supra dicti Albani Concilii, plectendus erit.

§. 7. Arcendae pariter a Sacramentis Ecclesiae sunt illae Mulieres, quae nuptiarum nomine in Turcarum contubernium admittunt, celantes Christianae Religionis professionem, ibi vitam agunt ab omni Religionis exercitio remotam; eisque a Pastoribus denunciandum est, ne salutis aeternae fiduciam collocent in ea Fide, quam, sine operibus mortuam, in corde tantum utiliter conservare posse, sibi persuadent.

§. 8. Istarum vero Filios, quos Parochis baptizandos exhibent, ubi eorum vitae periculum imminere videatur, sacro lavaero ablucere praedicti Parochi minimè dubitent; admonitis Matribus, ut, si convaluerint, ipsos in Christiana Religione educare sedulo curent. De iis vero, qui validam, ac vivacem corporis constitutionem praeserunt, & nullo superstitioso fine, sed unico salutis obtinendae voto, ad baptismum a supra dictis Matribus offeruntur; quoniam impossibile est singulas rerum circumstantias expendere, quae suadere possunt, vel eos in Evangelicae legis, & fidei cultu perseveraturos, vel Christiana educatione ab huiusmodi Matribus fraudatos, Mahumetani Patris impietatem sequituros esse; perpenis etiam infantilis aetatis periculis, ob quae tertiam plerumque hominum partem ante completum decennium extingui, ferunt; nihil expresse jubendum censemus; Ecclesiaeque Ministros dumtaxat hortamur, ut invocato cum gemitibus lumine Spiritus Sancti, juxta illius ductum, & prudentiae suae dictamina se gerant. Quod si eos ad Baptismum admitti posse crediderint, ne omitant Matribus inculcare districtam obligationem, qua tenentur, huiusmodi Ecclesiae Filiis, si ad rationis usum pervenerint, notam facere veritatem Dei, eosdemque in disciplina, & correptione Domini educare.

§. 9. Illud etiam grave, ac permolestum auribus nostris accidit, Concilii Tridentini Decreta de Sacramento Matrimonii ab aliquibus non observari in istis Regionibus, in quibus debitam eorum publicationem jamdiu sequutam fuisse, ipsius Albani Concilii testimonio comprobatur. Itaque omnes istarum partium Fideles supra dictis Decretis teneri declarantes, irrita omnino, & nulla esse definimus praeterea Matrimonia, quae coram solo Turcarum Iudice, Caddi dicto, vel etiam absque isto, per solos Sponfos, & non ad praedicti Tridentini Concilii praescriptum contrahuntur. Quique huiusmodi nullas, & clandestinas nuptias contraxerint, & post contractas convivunt, tamquam in illicito concubinato versantes, (nisi de praeterito poenitentiam agant, & iusto Matrimonio in facie Ecclesiae jungantur,) a Sacramentorum participatione arceri praecipimus.

§. 10. Matrimonio autem a Fidelibus rite contracto, eisdem minimè permittimus, ne quidem ob causam Uxorum a Turcarum raptu servandarum, idem coram Caddi per Procuratores Turcico Ritu renovare; nisi tamen Mahumetanus nuptiarum ritus sit mere civilis, & nullam Mahumetis invocationem, aut aliud quodcumque superstitionis genus includat. Etsi enim non per se ipsos, sed per Procuratores id peragant; nunquam tamen illius delicti fontes haberi debent, quod ipsorum auctoritate, vel mandato committitur.

§. 11. Quoad Proclamationes vero a Tridentino Concilio statutas, licet in Servia mini-

mè usu firmatae asserantur; quum tamen in praedicto Concilio Albano Parochis etiam Serviae praescribantur, adempta dispensandi facultate extra urgentis necessitatis occasione; Nos idem omnino, quum fieri potest, observari praecipimus.

§. 12. Quod si alicujus Fidelis Uxor ad Turcas confugiat, & cum aliquo ex istis nefarias nuptias contrahere audeat, non licet Viro aliam Uxorem in illius locum ducere; quum Matrimonium, Jure Divino, Conjugibus superstitibus, indissolubile, per huiusmodi Mulieris facinus minimè dissolvatur. Unde, qui in tali casu alteram ducit, mœchatur; & nisi ab ea omnino separetur, a Sacramentis arcendus est.

§. 13. Et quidem de huiusmodi Mulierum salute, nisi poenitentiam agant, quid judicandum sit, omnibus patet. De Mulieribus autem Christianis a Turcis per vim raptis, iisdemque violenter, vel in pueritia nuptis, quae nullo Sacramentalis fidei jure conjunctae, in illicito concubinato cum Infidelibus perseverant, idem omnino statuimus, quod in praedicto Concilio Albano decretum fuit; ut scilicet illis Ecclesiae Sacramenta denegentur; nulla ratione habita, vel praetensa illarum in Christiana Fide perseverantiae, vel violentiae in puerili aetate a Turcis illatae, vel etiam quod unicae, aut potioris, & iusta Uxor loco a Turcis habeantur; quum ista nullum jus tribuant in concubinato, & fornicatione degentibus, ad percipienda Sacramenta; nullamque Sacerdotibus, ad eadem indignis ministranda, praebent facultatem.

§. 14. Circa dispensationes Matrimoniales, caveant Episcopi, & Missionarii Serviae, ne facultatibus sibi ab hac Sancta Sede communicatis inconsulte, vel erga immerentes utantur, neve terminos suae potestatis transgrediantur. Nullas itaque Dispensationes concedendas esse statuimus illis Christianis occultis, de quibus dictum est, quod Mahumeticos simulent ritus: Etenim isti, quum Christum erubescant, gratiarum Ecclesiae, quae Christi sponsa est, indignos se faciunt. Praeterea nullas dispensationes concedant in iis casibus, quibus Matrimonia juxta Ritu Ecclesiae Catholicae, ut supra dictum est, & valide, & sanctè celebranda non esse praeviderint; Tunc enim non Dispensationes, sed Dissipationes, & incontinentiae fomenta essent, a quibus fidelis prudensque Minister Christi omnimodè abstinere tenetur.

§. 15. Specialiter autem advertant, eam facultatem, inter ceteras ipsis communicatas, non reperiri; dispensandi scilicet super impedimento iustitiae publicae honestatis, proveniente ex matrimonio rato, quod alias inter alterutram partem, & alterius consanguineum in primo gradu, intercesserit; sed ante consummationem, vel morte, vel aliter legitime solum fuerit. Hoc enim impedimentum fortius est eo, quod ex sponsalibus oritur; idcirco ab huiusmodi dispensatione concedenda abstinere debebunt.

§. 16. In celebratione nuptiarum observentur tempora ab Ecclesia Catholica praescripta. Quod si infra vetitos dies Mahumetani suas nuptias celebrantes, aliquem ex Fidelibus officii causa invitaverint; quoniam Ecclesiae praepcepta ad eos, qui foris sunt, minimè pertinent; non prohibentur Catholici Serviae, Christianam modestiam secum ferentes, illis interesse; dummodo fieri possit absque Creatoris injuria, & offensione fidelium, & Ecclesiae Dei; & nulla in Turcarum nuptiis Mahumetis invocatio, nullique superstitiosus ritus intercedat, quibus invitati, ore, vel opere jungi debeant, & consentire. Quae tamen Infidelium consortia, & profana convivia, si, quantum poterunt, devitare curaverint, multa sanè animarum pericula praecavebunt.

§. 17. Quod pertinet ad cognationem spiritu-

Matrimonia non dissolvi per Uxoris fugam, & Nuptias ab ea cum Infidelibus contractas.

Mulieres nulliter nuptae cum Infidelibus, donec in eorum concubinato permanserint, a Sacramentis arcendae.

Dispensationes non concedendae simulatoribus Mahumeticis sectae.

Nec iis, qui Matrimonium contra Ecclesiae Ritu contrahere velint.

Declaratio super Dispensatione quoad impedimentum iustitiae publicae honestatis, proveniente ex matrimonio rato non consummato.

De nuptiarum celebrationum temporibus, & assistentia nuptiarum Infidelium.

Cognatio spiritualis

1744. non extendatur ultra gradus a Conc. Trident. præfixos.

1744.

lem; sapientissima Tridentini Concilii Decreta, quacumque in contrarium consuetudine minime obstante, in Servia omnino observari mandamus. Itaque nec eam, quæ oritur ex Sacramentis Baptismi, & Confirmationis, ultra personas, & gradus ab eodem Concilio præfixa, extendi permittimus; nullam verò spirituales cognationem aliunde oriri, & in specie ex assistentia matrimonio præfixa, etiam ad contrahentium invitationem, sicuti nec inter eos, a quibus capilli pueris primò tondentur, expressè declaramus. Urget enim ratio prædicti Concilii Decreti; ne scilicet propter multitudinem prohibitionum, contingat sæpius, in casibus prohibitis ignoranter contrahi matrimonia, in quibus vel cum peccato perleveretur, vel qua cum scandalo dirimi debeant. Quod cum sapienter statutum fuerit circa ea spiritualis cognationis genera, quæ jam in Ecclesiâ recepta erant; multò majori ratione obtinere debet in aliis hujusmodi speciebus, quæ in Ecclesiâ Catholica ignotæ, infectum a schismaticis principium habent, quorum est alligare hominibus onera gravia, & importabilia, digito autem suo ea non movere. Itaque & istorum scandalum, si quod acceperint ex hujus Decreti inter Fideles observantia, securè contemnendum est.

Romani Missalis, Ritualis, ac Cæremontialis usus retinendus.

§. 18. De Sacris autem Ritibus, in quibus istarum Regionum Ecclesiæ, Romanam hanc, reliquarum omnium Matrem, & Magistram, in speculum sibi, & exemplum proponentes, non alio quàm Romano Missali, Rituali, ac Cæremontiali uti perhibentur; hortamur Venerabiles Fratres Archiepiscopos, & Episcopos, ut nihil in hujusmodi tuta, ac laudabili consuetudine immutari, & tam in Sacrorum celebratione, & Sacramentorum administratione, quàm in Benedictionibus, & Exorcismis, non aliis quibuscumque aliunde petitis Ritibus, Cæremoniis, & precationibus, quocumque prætextu, aditum referari permittant.

Reiectis ritibus, & precationibus aliunde petitis.

§. 19. Videant autem, ne fortè inanes, aut leves timendi cause illæ sint, quæ passim afferuntur, pro omittendis in Baptismatis administratione cæremoniis a Rituali Romano præscriptis; quas etiam, quum ex veris, gravibusque causis prætermitti contingat, primo quoque tempore suppleri curabunt. Neque enim sine gravi peccato negliguntur tam magni ponderis, tantæque antiquitatis Ritus, atque ad reverentiam Sacramento conciliandam maximè necessarii.

Cæremoniæ Baptismi non omittantur, vel citò suppleantur.

§. 20. Curandum est etiam, ne extra casum necessitatis, justique timoris ab Infidelibus incussa, communis, & naturalis Aqua, vel etiam ea, quæ pro lustrationibus benedicitur, in Baptismi administratione adhibeatur; ac temerè omittatur usus Aquæ ad hunc præcisè effectum benedictæ juxta præscriptum Ritualis Romani. Vix enim sine maxima incuria, vel inani timore (juxta sensum etiam Albani Concilii) evenire potest, ut in Ecclesiis Parochialibus, ubi illæ existunt, Baptismales Fontes, statuti temporibus, & ritibus non benedicantur, aut Sacrorum Oleorum ad hoc sufficiens copia non suppetat.

Aqua Baptisterii juxta Ritus Romanum benedicatur, & in Baptismo adhibeatur.

§. 21. Invigilent etiam, pro pastoralis muneris implemento, ne Fidelibus quocumque in loco degentibus Sacerdotes Catholici desint, qui ipsi in Paschatis solemnibus Sacrosanctam Eucharistiam ministrare possint: tum ut Lateranensis Concilii pro omnibus utriusque sexus Fidelibus Decretum observetur; tum ut in communi totius Ecclesiæ de Resurrectione Domini lætitia, hoc vivifico pabulo, quod symbolum quoque unitatis est, Ecclesiæ Filii roborentur, ac nutriantur. Quod si propter locorum, & temporum infelicitatem eveniat, ut infra duas Hebdomadas, quæ a Dominica Palmarum ad Dominicam in Albis intercurrunt, nullatenus id fieri

Communio in Paschate sumenda eodem modo Fidelibus suppetat.

Dispensatur quoad tempus, pro casibus necessitatis.

possit; tunc, ut eidem præcepto, vel in Quadragesima, vel in solemnibus Pentecostes, prævisque diebus, juxta proprii Sacerdotis consilium, a Populis istarum Servia regionum satisfieri valeat, harum Litterarum tenore concedimus, & indulgemus.

Eucharistia Infirmis ministratur.

§. 22. Dolenter verò nimis accepimus, vel adeo desertas, & ruinosas esse istarum Regionum Ecclesias, vel adeo insolescere Infidelium furorem, ut Sanctissima Eucharistia neque decenter, neque tutò, ut par est, afferri possit; unde eveniat, ut plerique Fideles Infirmi, absque salutari Viatico, naturæ debitum solvant. Porro gravissimo huic malo, quantum fieri potest, occurrere, & provideri debet. Quamobrem Infirmorum noticia per Parochos anxii diligentia est inquirenda, non tantum pro iisdem Pœnitentiæ Sacramento expurgandis, Christianisque monitis, ac spiritualibus consolationibus juvandis, ac sublevandis; verum etiam, ut Sanctissimo Christi Corpore reficiantur, atque ad extremum agonem subeundum muniantur. Itaque ubi alicui ex Fidelibus mortis periculum instare perspiciant, prædictum Sacramentum Eucharistiæ quamprimum ipsi ministrent; & si quidem sine periculo possint, ab Ecclesiâ sumptum, si aliqua ibi extiterit, ad Infirmi domum deferre debent; cum extra summum necessitatis casum, apud Infirmos, in Aedibus non Sacris, Missam celebrare non liceat.

Missæ extra Ecclesias non celebretur, absque extrema necessitate.

Ritus deferendi sicram Eucharistiæ.

§. 23. Dum autem Sacerdos tantum Sacramentum ad Infirmos deferat, Decreta in Albano Concilio promulgata adamussim observet, quibus præcipitur, ut indutus Superpelliceo, Stolaque utrique humero circumseptâ, & præcedente uno saltem lumine, Hymnos, & Psalmos submissa voce recitans, in Sacra Pixide, vel in Calice mundo, velamine cooperto, ambabus manibus illud ante pectus tenens, devotè deferat. At ubi (sicut ibidem additur) Turcarum vis prævalet, & iniquitas; Sacerdos Stulam semper habeat propriis coopertam vestibus; in sacculo, seu bursa Pixidem recondat, quam per funiculos collo appensam in sinu reponat; & nunquam solus procedat, sed uno saltem Fidei, in defectu Clerici, associetur.

Superstitiosi ritus in sepeliendis cadaveribus devitentur.

§. 24. Denique circa sepelienda Fidelium Cadavera, omnes Turcarum superstitiones devitentur; a quibus profectò impuram originem trahunt supersticiosi quidam ritus, veluti lotiones, quæ incenso Thure, & certarum precum recitatione, quæ a Catholica improbantur Ecclesiâ, peraguntur. Itaque abstinentes, quantum poterunt, ab omni specie mala, & infidelium imitatione, discant istarum Regionum Populi, nihil in hujusmodi Ritibus contineri, quod necessarium sit ad Defunctorum salutem, atque suffragium. Turcarum verò dicitæria, & cachinnos, inanesque schismaticorum sermones, pro nihilo habeant.

Relaxationes, & dispensationes non temerè, nec levi de causa adhibendæ.

§. 25. In æstimandis autem periculis, quorum intervntu in supra enunciatis rerum generibus Ecclesiastica disciplina rigorem relaxari posse declaravimus, universos istarum regionum Fideles, præcipuè verò Animarum Pastores monemus, itidemque rogamus, ut abjectos animos Christiana virtute erigentes, quid verè timendum sit, quid contemnendum, examinent; & non in angustia, & metu terrenarum potestatum, sed in amplitudine charitatis, & ardore dilectionis, quæ foras mittit timorem, Dei, & Ecclesiæ præcepta observent, & Animarum Curam administrant. Quod si solam Turcarum insultantium formidinem, aut levium incommodorum periculum, ad transgredienda Christianæ professionis instituta, vel ad negligendum Animarum sibi creditarum regimen, justam sibi causam esse judicaverint; verè de

ipsis dici poterit, quod ibi trepidaverunt timore, ubi non erat timor. Idcirco Venerabiles Fratres Archiepiscopos, & Episcopos, quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesias istas gravissimarum calamitatum cumulo vexatas, hortamur in Domino, & obsecramus, ut inanes hujusmodi timores, ex inferiorum Ecclesie Ministrorum, omniumque Fidelium pectoribus excutiant, eosque erigant, atque excitent; ut calcatis aequae mundi blanditiis, atque terroribus, per arduam, angustamque semitam, Christum Ecclesie Caput, ad sanctificationis fastigium invitentem, constanter sequantur.

Beneficium conservare Religionis magni estimandum.

§. 26. Agnoscant porro singularem in ipsis Dei nostri misericordiam, qui dum, terribili judicio, in aliis Regionibus Infidelium dominationi subjectis Christianam Religionem penitus conculcari, & extingui permisit; in isto tamen Servie Regno veritatis suae lumen vigere voluit, quo respicientes homines in angustiis, & tribulationibus constituti, & consolationem acciperent in hac vita, & ad meliorem, ac beatiorum aliam asequendam perducerentur.

Et summa cura cultodiendum.

§. 27. Itaque, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, cogitate etiam, atque etiam, & praecave, ne per ingrati animi vitium, Divinae erga vos pietatis fluentia siccentur; & auferatur a vobis Regnum Dei, cujus legibus obtemperare, & recte constitutos mores servare contempseritis.

Præceptum, & adhortatio pro præmissi implemento.

§. 28. Quod si supra exposita Decreta, quibus vestram agendi disciplinam ad sanctissimarum Ecclesie legum puritatem cupimus revocare, quaeque vobis omnino exequenda per has Literas nostras auctoritate Apostolica denunciamus, gravia vobis videbuntur, & importabilia; videte ne ad leve Christi onus, ac suave ipsius legis jugum, eam gravitatem, & molestiam vestra opinione transferatis, quae ex superaddita temporalium bonorum, vel retinendorum sollicitudine, vel acquirendorum cupiditate proficiscitur. Hac si abjeceritis, & mundi servitutem cum ea, quam Christo professi estis, minime conciliandam esse duxeritis; profecto levia vobis omnia, & expedita in Christianae legis observantia videbuntur. Fidelis est autem Deus, qui non patietur vos ab infidelibus vexari, ac tentari supra id, quod potestis; sed faciet etiam ex tentatione proventum; & momentanea tribulationum vestrarum aeterno gloriae cumulo abundè rependet. Quod ab ipso Patre misericordiarum, & Deo totius consolationis vobis ex animo adprecantes, Apostolicam Benedictionem vobis omnibus amanter impertimur.

Dat. die 2. Febr. 1744.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 2. Februarii Anno Domini MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

X.C.

Sæcularizatio aliquot Ecclesiarum Germaniae, aut earundem reddituum imminutio a quibusdam proposita, reprobatur, & nunquam toleranda edicitur; cum admonitione ad Germanorum Antistites.

Dilecto Filio Nostro Josepho Tit. S. Petri in Monte Aureo Presbytero S. R. E. Cardinali de Lamberg nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili noster, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex cum Principibus Catholicis, agit,

UT primum Nobis compertum est, quod ad presentem rerum in Germania statum componendum, pacemque in ea stabiliendam,

proponeretur, aut aliquos ex Episcopatibus maxime insignibus in secularem potestatem redigere, aut illos Principibus, qui cum eis conjuncti sunt, vel conspicua bonorum parte, spoliare; idemque perficere in pinguioribus redditibus, qui ad Abbacias, aut Canonicatus, aliasque Ecclesiasticas Dignitates jure pertinent; ut nimirum per hujusmodi bonorum opulentiam augetur Principum Secularium temporale dominium, Aërium, opesque amplificarentur: statim, Antecessorum Nostrorum exemplo, qui novis, ac perniciosis ejusmodi rebus summis viribus adversati sunt; cum superiori sæculo in Germania duo Metropolites, & Episcopatus sex delicti sunt, in alio autem deformis illa inter Catholicos, & Protestantes alterna successio constituta est; non omittimus per literas, etiam manu nostra conscriptas, Principes, quibus id magni interesse poterat, aut qui ad rem istam, de qua consultari dicebatur, opem suam conferre valebant, graviter commoneere de imminente Catholicae Religionis in Germania periculo, de præclaro hæreticæ pravitate triumpho, summaque rei Ecclesiasticæ calamitate: quæ quidem foret omnino maxima, si Episcopatus, insignesque Abbaciae, sæculari Principatu cum eis conjuncto, præclarissimis juribus, speciatibus honorificentis spoliarentur; aut in profanos usus Ecclesie patrimonia converterentur, aut imminerent illis opes, quarum possessionem per non intermissam tot seculorum memoriam Episcopi Catholici integre sancteque servarunt, atque ea bona, quæ Ecclesiis summa pietate, ac liberalitate a Majoribus donata fuerant, nunc per abusum maxime reprehendendum, in sumptus, & propria commoda usurparentur. Curavimus quoque, ut hæc ipsa Principibus sedulo inculcarentur ab Apostolicis Nunciis, qui apud illos sunt. At vero, ut de eorum pietate, ac Religione, sicuti par est, publice constet, profecto Nos, tum ex ipsorum responsis ad literas Nostras, tum Nunciorum Nostrorum literis, aperte cognovimus, eos probe intellexisse non minus gravissimum Catholicæ Religionis damnum, quam lucuosam rerum perturbationem, quæ consequeretur, si ad aliquod prædictorum aditus recludatur: proinde testati sunt, sibi consilia hujusmodi haudquaquam probari.

Principum Responsi accipiunt pietatis & religionis consentanea.

§. 1. Jam planè ex Vobis aliquos de his omnibus certiores fecimus, in responsionibus ad ea, quæ super his ad Nos detulistis; tum etiam hæc ipsa significavimus iis, qui in Urbe negotia vestra agunt, quoties hæc de re, sive per se, sive per alios, Nos allocuti sunt. Ut vero unicuique vestrum de Voluntate Nostra omnino constaret, opportunum esse duximus per hoc Breve Apostolicum eam luculenter exponere, quod ad ceteros quoque præclaros Germaniæ Episcopos mittimus, ad universos fortasse, si opus fuerit, mittendum. Nos igitur coram Altissimo, cui rationem de singulis operibus nostris reddiduri certe sumus, testamur, Nos pro viribus enixe curaturos, ut omnia & singula Ecclesiarum Germaniæ Principatus, jura, jurisdictiones, honores, bona, sive illa ad Episcopatus, sive ad Abbacias, sive ad Canonicatus, sive ad alias quascunque Ecclesiasticas Dignitates jure pertinent, integra atque intacta permanent; neque unquam concessuros, aut assensu comprobaturus, adversum hæc quidquam fieri, ulloque modo attentari; cum omnino parati simus sanguinem potius nostrum omnem effundere, quam pati, ut Ecclesie jura, ac libertas violentur, & conscientia Nostræ macula per ejusmodi assensum afferatur.

Proficetur se nullo pacto latum Ecclesiasticum juris immutationem.

§. 2. Pietati quidem vestræ, ac zelo injuriam faceremus, si vel suspicio in Nos caderet,

Episcopos monet de ipsorum debi-

sententiam